

במדינה

(המשך מעמוד 10)

ערבים והישראלים אלה עם אלה, אולם עתה, באמצעות השגריר יארינג, הם נושאים ונותנים. יש לשכנע ולדחוף אותם לנהל משאומתן מהותי יותר.

סדריו כפוי. שני דברים דרושים ל- שכירת הקפאון.

ראשית, על הערבים והישראלים להמשיך בשיחות. ככל שירבו לעשות זאת באורח פרטי, וככל שימנעו לעשות זאת באמצעות הודעות-לעתונות והדלפות, כך יוסב.

שנית, על השגריר יארינג לנסח בעצמו, בשם משפחת העמים, תנאים הוגנים וסדר-יום ניטרלי, כבסיס להמשך השיחות הי-ערביות-ישראליות.

הסמכות שניתנה לשגריר יארינג, וכנראה גם הסבלנות שלו, פוקעות. תהיה זאת אירו-ניה שאין לסלוח אותה אם הוא יסתלק מן הבמה, ואם דבר זה יביא לאותה תחושה של דחיפות אשר חסרונה מכשיל את מאמציו.

לא נראה הברד. עד כאן דברי העתון האמריקאי. האורח הישראלי ילמד מהם, ל-תדהמתו הרבה, כי:

- בעיני זרים אוהדים, אין הבדל בין טכסי הערבים והישראלים.
- לדעתם, הישראלים אינם משתדלים להשיג שלום יותר מן הערבים.
- הם רואים בפעולותיו האחרונות של אבן אך ורק טכסי, שמטרתו להשיג יתרון העמולתי חסר-ערך.
- מהגבשת דיעה שיש לכפות על שני הצדדים מגעים, על סמך סדריו שייקבע על-ידי זרים.

והכוונה היא, כמובן: על-ידי ארצות-הברית וברית-המועצות במשותף.

אופנה

כתום בשחקים

ארבעה בתי אופנה מפורסמים התחרו על יצירת הדגמים החדשים למדי הדייליות של אל-על: הסיכה גאליצין מרומא, פיירי באלמיין מפאריס, פיני לייסרדורף וגדעון אוברזון מישראל.

אחרי שורה של תצוגות ומכחנים נפל השבוע הפור. ועדה ציבורית בה השתתפו בין השאר סוזי אבן, רות דיין, חנה מרון ואורה נמיר, פסקה סופית: הדייליות יפשוטו את מדיהן הכחולים ילבשו במקומם את המדים הכתומים שתיכנן עבורן גדעון א-ברזון.

דגם לעשר שנים. הקו שהנחה אותו היה תקופת עשר-השנים בו יצטרך הדגם להיות בשימוש. לכן לא היינו צרי-כים ליצור משהו אופנתי, סיפר האופנאי גדעון אוברזון.

„החלטתי על שלושה חלקים ומעיל. אך כשבאתי לתכנן את המעיל עמדה לפני בעייה: אני לא חושב שמעיל יכול להלבש על חליפת חורף עבה כי הוא צריך להיות בעל נפח גדול עם שרוולים רחבים או קטן מאוד — שיק! וזה כמובן מכביד על הכתפיים. לכן החלטתי על חצי שכמיה. זה פשוט נוח לתנועה, והידיים חופשיות, אין שרוולים וזה נראה קל. אין את הכבדות של המעיל ולמרות שזה לא קו אופנתי זה סרטי ומיוחד.”

שכמיה ומדים חדשים לדיילת, „אל-על” במקום פרת משה רבנו — כובע מכביאש

קלסית מבחינת הקו. הדגש מושם על הגב והשרהלים כשהחלק הקדמי נרכס על-ידי רוכסן. אשר לכובע שתהבוש הדיילת, בחר אובר-זון בכובע המחמיא לפנים. „לא רצייתי

שאר חברות-התעופה: „הדייליות הישראליות תבלוטנה בצורה מקורית ויפה!” **למום! לא לרוץ!** כתחת למעיל ה-שכמיה תלבש הדיילת חליפה אפורה מקסי-מה, עליה אומר אוברזון: „החליפה מאוד

כובע קטן שמתלבש על חלק אחד של ה-ראש כמו פרת משה רבינו — מין כופה. התחלתי מכובע-רוכבים, ולאט לאט זה התפתח לחטיבה אחת ויצא דמוי כובע מכביאש. מגפי גולף הם המשלימים את התלבושת.

„היה קשה” הוא מודה, „כי הייתי צריך לעבוד חמישה חודשים עם הרבה אנשי מיקצוע, רצתי הרבה כדי לאסוף דברים.” אבל עכשיו לא יצטרך אוברזון לרוץ. הוא יוכל לטוס.

רק לדיילי ולטייסי אל-על לא יהיו תלבו-שות חדשות. הדגמים שהוצעו עבורם, לא התאימו לדרישות.

מינוטים

וילות

לבדואים

מה שלא הצליחו לעשות אלפי שנות היסטוריה, רצה משרד-השיכון לעשות תוך שנה אחת. בתל-שבע, שליד באר-שבע, הו-קם שיכון-קבע נסיוני עבור בדואי השבט אברזגייג, המונה כ-500 משפחות.

תחילה הוקצמו הבדואים מהתנאים ש-הוצעו להם: 20 אלף ל"י תמורת דירה על שטח של 70 מ"ר עם חצר-קדמית וחצר-פנימית קטנה, כשהדירה כוללת חדר-אורחים, חדר-שינה, מטבח ושירותים. גם תנאי הרכישה היו נוחים: 4000 ל"י ממחרת הדירה ינתנו כמענק שימחק אם המשתכן ישאר בשיכון מעל לעשר שנים. את שאר 16 אלף הל"י ישלם הבדואי בתשלומים ללא ריבית והצמדה במשך 25 שנים.

(המשך בעמוד 19)

אימנה קפלן

נכנס בעצמו לתכונה. הוא שיגר לבנק את קצין-השלישות שלו שיברר אם אכן נאמר לנאחה: „זהו בנק ולא מוסד סוציאלי!” ההתמרמרות בגלל היחס שגילה הבנק לנאחה קפלן הביאה רבים לידי רעיון של משיכה המונית של פיקדונותיהם מהבנק. רק אחרי שהוסבר בצורה תקיפה למנהל הבנק, פיינשטיין, כי הקיוון מתמלוגי נאחה קפלן התעכב בדרך, חזר הבנק מדרישתו לאלמנה להסדיר מייד את חובות בעלה ש-נפל בקרב.

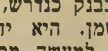
„העברה כזו במוסד ענק כמו משרד-הביטחון עלולה להתעכב שבועות רבים.” התנצל השבוע מנהל הבנק פיינשטיין. הוא הכחיש כי התייחסו אל נאחה בצורה תקי-פה: „במצבה הנסער של בחורה צעירה שאיבדה את היקר לה מכל, נדמה היה לה שהיא שומעת דברים. שלמעשה לא נאמרו מעולם.” אולם מצד שני הצדיק אותה ל-מעשה: „היא עשתה טעות בכך שפנתה לפקיד זוטר ולא פנתה הלאה.” בינתים הוסדרה הבעיה. נאחה מתגוררת עם ילדיה בדירה מרחצת שרכשה ברמת-אביב. אבל השאלה מדוע גם פקידים זוט-רים באוצר החייל אינם יודעים כיצד להת-יחס לאלמנות, מוסיפה להסיר אנשי-צבא רבים, שפרשת נאחה קפלן הסעירה אותם.

צור לחייל ב"אוצר לחייל"

השריון, אירעו בחייה של נאחה קפלן, אל-מנחו של שמאי, שני מאורעות: היא ילדה תינוקה, אחות לשי. המאורע השני היה פחות משמח. בתיבת-הדואר שלה הצטברו התראות הבנקים — בהם לקח הווג הלח-אות כדי לבסס את נשואיהם — שביקשו לעמוד בתשלומים.

נאחה השיבה לכל הפניות. היא הסבירה את מצבה כאלמנה, ביקשה מהבנקים להמ-תיך לפירוק החובות עד שתקבל את התמ-לוגים המגיעים לה ממשרד-הביטחון.

כל הבנקים השיבו לה באדיבות תוך הת-חשבות במצבה, העירו: „נא לראות את תביעתנו כמבוטלת.” כל הבנקים, פרט ל-אחד — הבנק השייך למשרד-הביטחון ול-אנשי צבא הקבע: בנק אוצר החייל.

הבנק, שעובדיו הם למעשה שכירים של אנשי צבא-הקבע, שלכל אחד מהם מניות בבנק, דרש מהאלמנה להתייצב אי-שית במשרדו בתל-אביב לבידור עניין ה-חוב שחב שמאי ז"ל לבנק. נאחה הופיעה בבנק כנדרש, התייצבה בפני פקיד בשם גוטמן. היא ידעה שהלואאתה בבנק זה קוזה למעשה מסכום התמלוגים שהגיעו לה ממשרד-הביטחון. גוטמן לא רצה לדעת זאת. בין השניים התפתח ויכוח חריף שבסופו עזבה נאחה את בניין הבנק כש-היא נסערת.

כיסרן שמאי קפלן (28) היה אחד מגיבורי השריון במלחמת-ששת-הימים. קפלן, מפקד-פלוגה צעיר, שלהם בחטיבתו של אלוף-מישנה שמואל באוגדת הפלדה של האלוף ישראל טל, נהרג כשהוא חשוף ב-צריח טאנק הפטון שלו, זכה לאחר מותו בהעלאה בדרגה ובציון-לשבח.

במותו השאיר אחריו שמאי קפלן אלמנה, בת-קיבוץ משמר-השרון, שהיתה בחודשי-

מנהל בנק פיינשטיין פקיד גוטמן בנק, לא מוסד סוציאלי!

הריונה האחרונים, ילד בן 3, וחובות של למעלה מעשרת אלפים ל"י. ימים מיספר אחרי הלחייתו של שמאי, בה השתתפה כל צמרת הפיקוד של גייסות